

at denne Forening har et Medlemsantal af lidt over 3000 og selv udbetaler 6,600 Kr. Medlemsantallet er altsaa lidt større, men Kontingentet betydeligt mindre end „Sydfj Husmandsforening“s, og Fjerkræavl kan dog næppe tænkes at være mere formaalstjenlig end at sikre gamle ndslidte Arbejdere, der have staaet paa deres egne Ben hele Livet igennem, mod i deres Alderdom at falde det offentlige til Byrde. Der er naturligvis ogsaa faldet mig ikke saa faa andre Bevillinger ind til Jævnstilling med denne. Det jo ganske naturligt, naar man er optagen af en enkelt Sag og læser Finansloven igennem, at man da atter og atter støder paa Bevillinger, som man synes staa i et urimeligt Forhold til det, der for een selv synes saa rimeligt. Jeg skal dog ikke dvæle ved ret mange af dem, jeg skal kun nævne en enkelt. Her er forlangt til Jærnbaneforeningen 2,000 Kr., og det er en Forening, som nærmest har selstabelige Sammenkomster mellem Jærnbanens Funktionærer for Dje. Jeg siger, som jeg sagde ved Iste Behandling, at jeg har intet imod de Bevillinger, som jeg, saaledes nævner til Sammenligning, de staa for deres Regning, der stemme for dem, og jeg selv agter at stemme for adskillige af dem, jeg nævner dem kun for at jævnstille dem, naar der er Tale om Størrelsen af det Beløb, man maatte blive enig om at give „Sydfj Husmandsforening“. Naar der til Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk til Foredrag i Provinserne er ansat 6,000 Kr., og man ser, at de ere anvendte paa en saadan Maade, at hvert Foredrag er blevet betalt med rundt regnet 44 Kr., saa er det en saa stor Sum, at det vilde være ret klækkeligt for en af Husmandsforeningens understøttelsesberettigede paa sine gamle Dage at faa en saadan Sum. Naar man tænker over flige Ting, synes jeg dog, det med Rimelighed kan være lige saa meget værdt at yde Hjælp, naar en sli Husmandsfamilie, som jeg har nævnt, har arbejdet saaledes gennem et langt Liv og befinder sig under et stort Tryk paa de gamle Dage, som det er at sørge for, at der holdes Foredrag i Provinserne for Fællesrepræsentationen for Industri og Haandværk, uden at jeg derfor paa nogen Maade vil forringe den Nytte, saadanne Foredrag kunne gøre. Jeg tror nu ikke, det er tjenligt at forlænge Ordskiftet om denne Sag, jeg vil derfor kun slutte med en Henstilling til Finansudvalget, Ministeren og Tinget om at se velvilligt paa denne Sag og navnlig, om man kunde komme overens om en saadan Sum, som i nogen Maade kunde siges at være passende

til andre Summer paa Finansloven, med hvilke en saadan Bevilling nogenlunde kan jævnstilles. Dermed være Sagen paa det bedste anbefalet til Tingets Afstemning til 3dje Behandling, da der jo ikke ligger noget Forslag for denne Gang.

Indenrigsministeren (Hørring):

Jeg skal tillade mig nogle Bemærkninger til, hvad der er fremkommet, siden jeg sidst havde Ordet. Med Hensyn til Bevillingen til Konsulenten for Landbrugsmaskiner erklærede den ærede Ordfører, at Bevillingsmyndighederne stode frit. Ja, selvfølgelig kan jo det ærede Folketing lade være med at bevilge Beløbet, og saa kommer det ikke til Udbetaling; men jeg gaar ud fra, at Tinget vil give en saadan Forbedring af Lønningen, som er rimelig og billig, og naar der spørges her om, hvad der er rimeligt og billigt, har det ærede Ting jo allerede selv afgjort Sagen paa Budgettet 1892—93, idet det der erklæredes for rimeligt og billigt at give de to Husdyrskonsulenter en Lønningsforhøjelse netop under lignende Forhold, som der her er Tale om. — Med Hensyn til Husmandspræmier og Understøttelse til Husmandsrejser udtalte den ærede Ordfører, at Bedømmelsen af, hvad der var uretrettet i saa Henseende, maatte bero paa et Skøn, og herom havde Fællesforeningerne allerede udtalt sig. Ja, jeg vil selvfølgelig ikke undertende Fællesforeningernes Udtalelse i saa Henseende, men jeg skal dog berøre, at Fællesforeningernes Formænd ikke selv have megen Erfaring paa dette Punkt, og det har da ogsaa vist sig, af deres Besvarelser eller Indstillinger til Ministeriet nærmest grunde sig paa de Svar, som Fællesforeningerne have faaet fra de lokale Foreninger; det er altsaa ikke Fællesforeningernes Skøn, men det er de lokale Foreningers Skøn, man faar. Derved bliver det hele saa noget vanskeligt, for det kende vi jo alle sammen, at naar vi ere inde i en Virksomhed, som er tiltalende og lærlig saa tiltalende som denne Virksomhed her, bliver vort Skøn paavirket i høj Grad derved, saaledes at det ikke er sikkert, at vi staa saa aldeles uhibede over for Sagen. Det er navnlig naturligt, at man søger at faa denne udvidet og fremmet, og godt er det jo for øvrigt, at Opfattelsen er saaledes, netop er saaledes. Jeg skal ganske slutte mig til, hvad den ærede Ordfører udtalte med Hensyn til de videnskabelige Konsulenter; kun skal jeg tilføje, at naar den ærede Ordfører mente, at Rægtelsen af Bevillingen kun vilde medføre en Indskrænkning af disse Konsulenters Virksomhed, saa tror jeg ikke, det er rigtigt. Nej, Rægtelsen vil have til Følge,